

λανθάνειν ἐκ φοβερᾶς αἱματοχυσίας. Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τοσοῦτον κατεθέλχθη ἐκ τῆς διηγέσεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ διοικητὴς τῇ διηγέσῃ, ἐπανελθὼν εἰς Ἀγγλίαν, ὥστε ἐμήνυσεν εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ τῇ προσδιώρισε σύνταξιν ἰσόβιον 40 λιρ. κατ'έτος.

ΤΑ ΘΥΣΙΑΣΘΕΝΤΑ ΠΑΙΓΝΙΑ.

Πτωχή οἰκογένεια συγκατεμένη ὑπὸ τοῦ Πατρός, τῆς μητρός καὶ τοῦ μονογενοῦς αὐτῶν ἐξεκτουῦ τέκνου, κατῴκει εἰς ἄθλιόν τινα οἰκίσκον, ὅστις ἔκειτο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου. Τὸν παρελθόντα χειμῶνα, θύελλα χιόνος εἶχε λευκάνει τὴν ἐξοχὴν καταστήσασα τὰς ὁδοὺς ἀδιαβάτους. Ὁ Πατὴρ καὶ ἡ Μήτηρ ἦσαν κλινῆρεις ἀσθενούντες ἀμφοτέρω. Ὁ μόνος αὐτῶν φύλαξ καὶ προστάτης ἦτο ἡ μικρὰ τῶν κόρη, ἥτις ἐπραττε θαύματα ἵνα περιβάλῃ αὐτοὺς. Πλήρης θάρρους πάντοτε, προητοίμαζε τὴν πιστάνην καὶ τὴν τροφήν τῶν καὶ ἐνησχολεῖτο εἰς πᾶν ὅ,τι ἦτο αὐτοῖς ἀναγκαῖον μετ' εὐφροσύνης καὶ στοργῆς ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας τῆς. Δυστυχῶς ὅμως τὸ ψυχρὸς κῆξανε καὶ καθίστατο σφοδρότερον. Ἡ δὲ οἰκία δὲν ἦτο καλῶς κεκλεισμένη. Τὰ σκεπάσματα καὶ τὰ ἐνδύματα εἶχον τοσοῦτον λεπυνθῇ ἐκ τῆς παλαιότητός τῶν ὥστε καθίσταντο ἐλαφρὰ καὶ ἡ καύσιμος ὕλη ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς. Τί ποιητέον; Τὸ παιδίον ἠσθάνετο, ὅτι ἔπρεπε διὰ πάσης θυσίας νὰ διατηρηθῇ τὸ πῦρ ἕκαστος τὸ τελευταῖον ξύλον καὶ τὸ τελευταῖον καύσιμον εἶδος ὅπερ εἶχεν. Ἐπομένως περιελθὼν τὴν οἰκίαν «τίποτε! τίποτε πλέον διὰ τὴν φωτιάν, ἀνέκραξε!...» Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῶν παιγνίων τοῦ τὰ ὅποια συνέκειντο ἀπὸ ξύλινον ἀμαξάκι, κούκλαν ἀγαπητὴν ἐντὸς τῆς κοιτίδος τῆς, τριχωτὸν ἄρνιον, ξύλινον ἵππον, τὰ ὅποια ἦσαν οἱ θησαυροὶ οἱ δωρηθέντες αὐτῇ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Δὲν δισταξεῖ οὐδὲ στιγμήν τὰ λαμβάνει ἐν πρός ἐν καὶ τὰ ῥίπτει ἐπὶ τῆς ἐστίας ἢ φλόξ ἀναλάμπει... ἔπειτα ῥιφθεῖσα εἰς τὰ γόνατα «Πανάγαθε Θεέ! λέγει, στείλε εἰς ἡμᾶς ἀγαθὸν τινα ἄνθρωπον πολὺ δυνατόν ἵνα μᾶς βοηθήσῃ!»

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὁ πολὺ δυνατός δὲν ἦτο μακρὰν· διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διέβαινε τῆς θύρας ξυλοκόπος τις κατερχόμενος ἐκ τοῦ ὄρους. Ἰδὼν τὸν οἰκίσκον αὐτὸν πεφραγμένον ἐξωθεν ὑπὸ τῆς χιόνος, ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν, ἔπειτα ἀπαλλάξας τὸ κατώφλιον ἀπὸ τὴν χιόνα, ἥτις τὴν εἶχε φράξει, ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τοῦ γείτονος. Τὰ παίγνια ἔλαμπον εἰσέτι ἐπὶ τῆς ἐστίας διακρινομένου καλῶς τοῦ σχήματος αὐτῶν ἐντὸς τῆς φλογός. Ἠνύχθη τὸ πᾶν, ἐναγκαλισθεὶς δὲ τὴν μικρὰν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν βραχιόνων τοῦ ἑσθ' ἡσυχος τέκνον μου, τῇ εἶπε, δὲν θὰ λείψῃ τίποτε πλέον ἀπὸ ἐδῶ!» Ἐρερε ξύλα, σκεπάσματα καὶ τροφὰς, καὶ ἡ δυστυχὴς οἰκογένεια ἐσώθη.

Εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου «Lancet» γράφουσιν ἐκ Σανταφὲ-δε-Βογότα, ὅτι ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ὑπάρχει ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι Ἰσπανικῆς καταγωγῆς καὶ καλεῖται Μιχαήλ Σάλλος, ὁμολογεῖ αὐτὸς οὗτος, ὅτι εἶναι 180 ἐτῶν, οἱ γείτονες ὅμως ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπερβαίνει τὴν ἡλικίαν ταύτην. Ὁ δόκτωρ Ἑρμανδέξ, λέγει, ὅτι γέρων τις κάτοικος τῆς πόλεως ταύτης, ἤκουσε κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὡς περὶ ἑκατονταετοῦς τινος, ἡ δὲ ὑπογραφή αὐτοῦ ὑπάρχει κάτωθεν ἐγγράφου τινος, ἀναφερομένου εἰς τὴν ἀνίδρυσιν μονῆς κατὰ τὸ 1712, ἥτοι εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν τῆς ἡμετέρας κατὰ 168 ἢ 170 ἔτη. Ὁ δόκτωρ Ἑρμανδέξ ἐκ περιεργείας ἐπεσκεψάθη τὸν παράδοξον τοῦτον ἄνθρωπον. Τὸ δέμα του, λέγει, ὁμοιάζει πρὸς περγαμινὴν, ἡ δὲ λευκὴ ὡς χιὼν κόμη του περιβάλλει τὴν κεφαλὴν του ὡς κίδις. Ἀποδίδει τὴν μακροβιότητα αὐτοῦ εἰς τὴν κανονικὴν διαίταν, ἣν αἰετοπετοῦ ἐτήρησε. Τρώγει ἅπασι τῆς ἡμέρας ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐκάστην δὲ 1ην καὶ 15ην ἐκάστου μηνός, συνεθίζει νὰ γευματίζῃ, πίνων ὅσον τὸ δυνατόν πλεονέκτον ὕδωρ. Αἱ τροφαὶ αὐτοῦ εἰσὶ ψυχραὶ καὶ θρεπτικαί, φρονεῖ δὲ, ὅτι εἰς τὴν διαίταν ταύτην ὀφείλει τὴν εὐεξίαν, ἥς ἀπολαύει.

Ὁ ἐν Βιέννῃ διδάκτωρ Mikulicz ἐρεῦρε κατ' αὐτὰς ἐργασίαν τι πρὸς φωτισμὸν καὶ ἐξέτασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ζῶντος ἀνθρωπίνου στομάχου. Τῇ 5 Νοεμβρίου εἶδει τὸ ἐργασίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε «γαστροσκόπιον», εἰς τοὺς ἐπιστημοντάτους καθηγητὰς τῆς ἐν Βιέννῃ ἰατρικῆς σχολῆς καὶ ἐξετέλεσεν ἐνδιαφέροντά τινα πειράματα ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν γυναικῶν ἐπὶ ἀσθενούς τινος, ἥτις ὑπέφερον ἐκ χρονίας δυσπεψίας. Συνίσταται δὲ τοῦτο ἐκ σύριγγος, ἐχοῦσης ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἄκρου σειρὰν ὅλην μικρῶν, ἀλλ' ἰσχυρῶν λαμπτήρων καὶ συνεχόμενων μετὰ τοῦ ἑτέρου ἄκρου δι' ἡλεκτρικοῦ σύρματος· διὰ τοῦ τρόπου τούτου λαμπρὸν ῥίπτεται ὥς εἰς τὸν πάσχοντα στόμαχον. Ἡ σύριγγ' αὕτη διωχεύθη διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ἀσθενούς, ἐνθα ἔμεινεν ἐπὶ ὀλίγηρα εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας, καθ' ἃ οἱ βιενναῖοι καθηγηταὶ ἠδυνήθησαν νὰ διαγνώσῃ τὴν κατάστασιν ἐκάστου τοῦ στομάχου μέρους, τοῦ οὕτω φωτισθέντος καὶ ἀποκαλυφθέντος εἰς τὴν ὄρασιν αὐτῶν. Θεωρεῖται ὡς πιθανόν, ὅτι τὸ γαστροσκόπιον προῶρισται νὰ παρὰσχῃ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὰς «ἡλεκτροενδοσκοπικὰς» ἐρεῖνας, αἵτινες ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου μετὰ τοσαύτης ἐπιδιώκονται ζήσεως ὑπὸ διαφόρων ἐπιστήμων παθολόγων τῆς Αὐστρίας. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διάφοροι εὐφύεστατοι ἐπενοήθησαν τρόποι πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Πάντες δὲ οἱ τρόποι οὗτοι εἶναι δαπανηρότατοι, καὶ ὁ Ναθαναὴλ Rothschild μετὰ χαρακτηριστικῆς ἐλευθεριότητος ἐδωρήσατο εἰς τὴν «Πολυκλινικὴν» τῆς Βιέννης πλήρη σειρὰν ἡλεκτροενδοσκοπικῶν ἐργαλείων, δι' ἧν τὸ κατάστημα τοῦτο ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ μακρὰν